

Zdeněk Zbořil: Prezidentovo Sbohem a šáteček.

 prvnizpravy.cz/zpravy/politika/zdenek-zboril-prezidentovo-sbohem-a-satecek-

**Slovy Vítězslava
Nezvala se Miloš
Zeman rozloučil se
svým úřadem prvního
přímo občany
zvoleného prezidenta
republiky. Snad se to
někomu nezdálo
důstojné, ale
odpovídalo to úrovni
ústavního aktu, o kterém budeme ještě dlouho přemýšlet.**

Zdeněk Zbořil, politolog

31. prosince 2022 - 02:20

Učinil tak nepřímou, symbolicky, i v zastoupení všech posledních tří českých prezidentů, i když si můžeme myslet, že by se oba jeho předchůdci k těmto jeho slovům sotva chtěli připojit. Spojují je sice významná státnická rozhodnutí, mezi kterými aktivní účast na zániku Československa a popření étosu tisícileté tradice české státnosti, které se dnes některým z nás mohou zdát být již méně důležitá, by neměla být zapomenuta, píše Zdeněk Zbořil v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Slovy současného ministra vnitra Víta Rakušana, který je politicko-filosoficky nejméně čitelný z nečitelných, však odcházející prezident svým projevem jen přesně vyznačil konec jedné epochy vládnutí. Tou, pan ministr, zdá se, myslel jen posledních osm hradních let Miloše Zemana a zapomněl na neméně pozoruhodnou dobu Václava

Klausa a Václava Havla. Stačilo neskončit u Sbohem a šáteček, ale jak si připomínáme my ještě dosud citliví k dědictví české poesie, z těch posledních veršů nezapomenout na ty poslední – Sbohem, a bylo-li to všecko naposledy, tím hůře mé naděje, nic vám už nezbude. Chcem-li se setkati, nelučme se radš tedy - Sbohem a šáteček. Vyplň se osude!

Pomocí této metafory se mohl Miloš Zeman dostat ještě mnohem dál do minulosti a připomenout své tak často pomlouvané předchůdce, kteří pro svobodu a samostatnost obětovali léta osobní nesvobody a nesamostatnosti. Už osobní život Masarykův nebyl před první světovou válkou a za války jen kalendářovým příběhem, tradovaným jeho obdivovateli, ale i nepřáteli, až do současnosti. Edvard Beneš, kterého po návratu z emigrace v roce 1945 vítaly statisíce jeho obdivovatelů a uráželi jeho bývalí přátelé od Josefa Svatopluka Machara po Ferdinanda Peroutku, mladí komunisté padesátých let, proměnění v pozdější disidenty, se dostalo a dostává dodnes spíše nadávek než slov pochopení fatální „nedějinnosti“ jeho politického prostředí. (Naplnění osudu státního prezidenta Emila Háchy je tomu Benešovu dost podobné.) Edvard Beneš není zapomenut, a bývalí komunisté a pozdější antikomunisté, ho stále potřebují obviňovat „za Mnichov“, a později ještě jednou „za Únor“, aby se mohli stát disidenty, odpadlíky, od své původně kovářské víry.

Dnes neméně osudově utajovaní komunističtí prezidenti Gottwald, Zápotocký, Novotný, Svoboda a Husák, z nichž všichni prošli druhou světovou válkou, zažili Mauthausen, Buchenwald, Pankrác a Leopoldov, zahraniční emigraci a Slovenské národní povstání, nebyli nikým jiným, než typickými československými politiky s osudy, o kterých jejich současní „následníci trůnů“ toho nechtějí moc vědět.

Snad jenom kromě toho, že i dnešní česká politika se nedělá na Hradě, ale někdy až v příliš ponurých zákulisních prostorách, které ani těm současným nejsou dostatečně zřetelně definovány jejich sponzory.

Vánoční poselství prezidenta republiky Miloše Zemana

Na začátku předvolebního karnevalu, ve který se pomalu mění nacházející volba nového prezidenta, snad neurazíme nikoho, z těch až vášnivě svou sebeprezentací zaujatých kandidátek a kandidátů, svým upozorněním, že i osudy lidí, kteří u nás dosáhli na pocty a úřady nejvyšší, nejsou jen radostným vystupováním na horu vznešenosti a slávy, ale i riskantním pohybem v prostoru, který je stíhán stejnou doživotní osudovostí jak všech, kteří svým zvolením pozvedají hlavu nad zástup. A jejichž osud se nemůže nenaplnit.

(rp,prvnizpravy.cz,foto:arch.)